R4849

THE LOVE REQUIRED OF THE NEW CREATION

புது சிருஷ்டிக்கு தேவையான அன்பு

"நாம் ஒருவரிடத்தில் ஒருவர் அன்பு கூர்ந்தால் தேவன் நமக்குள் நிலைத்திருக்கிறார்;
அவருடைய அன்பும் நமக்குள் பூரணப்படும்." 1 யோவான் 4:12

மானிட அன்பிற்கும் மிருக அன்பிற்கும் ஒரு பெரும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. குடும்ப அங்கங்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒருவருக்கொருவர் அன்பு செலுத்துகிறார்கள். அந்த அன்பைக் குறித்துதான் இந்த வசனம் குறிப்பிடுகிறது. கிறிஸ்துவின் சரீர அங்கங்களுக்கு தேவையான அன்பு, கர்த்தருடனான பரஸ்பர உறவினால் வருகிற ஒரு அன்பாகும். இது அவர்களிடம் வாசம் செய்கிற தேவனுடைய ஆவியிடமிருந்து வருகிறது. அது தேவனைப் போன்ற ஒரு அன்பு; அது அவருடைய மனோபாவத்தினால் ஜெனிப்பிக்கப்பட்ட அவருடைய ஆவியை உடையவர்கள் என்று அவர்களை குறியிடுகிறது. கர்த்தருடைய ஜனங்களின் குணலட்சணத்தில் ஏதோ ஒன்று இருக்க வேண்டும். அது எல்லா சந்தர்ப்பங்களிலும், அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் உண்மையான அன்பை பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பதை நிரூபிக்க வேண்டும். அப்படியில்லையென்றால் அன்பில்லாமை எல்லார் மேலும் பிரதிபலிக்கும்.

ஒருவருக்கொருவர் அன்பு செலுத்த நாம் கற்றுக் கொண்டதால், தேவனுடைய அன்பு நம்மில் பூரணப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. உண்மை, அது கர்த்தர் கட்டளையிடுகிற இரக்கமுள்ள அன்பு. நம்முடைய ஜீவனை ஒருவருக்கொருவர் கொடுக்கக்கூடிய அளவு, கர்த்தர் நம்மை நேசிக்கிறது போல, நாமும் ஒருவருக்கொருவர் அன்பு செலுத்த வேண்டும் என்று கர்த்தர் கூறினார். சில சகோதரர்களை சில சமயங்களிலும், சில சகோதரர்களை எல்லா சமயங்களிலும் நேசிக்கக்கூடாது. ஆனால் எல்லா சகோதரர்களையும் எல்லா சமயங்களிலும் நேசிக்க வேண்டும். தேவன் அவர்களை காண்கிற உயர்ந்த நிலைப்பாட்டை எடுத்துக்கொண்டு நாம் அவர்களது பலவீனங்களையும் அபூரணங்களையும் மன்னித்துவிட வேண்டும். கிறிஸ்துவினிமித்தம் நமது கறைகளை தேவன் மன்னிக்கிறது போல நாமும் ஒருவரையொருவர் மன்னிக்க வேண்டும். தேவன் நம்முடைய மீறுதல்களை மன்னிப்பார் என்று நாம் நம்புகிறது போல நமக்கு மீறுதல் பண்ணுகிறவர்களையும் நாம் மன்னிக்க வேண்டும். இந்த அன்பு நம்மிடத்தில் பூரணம் அடையாவிட்டால் யாரும் தெரிந்துக்கொள்ளப்பட்டவர்கள் வகுப்பில் இருக்க முடியாது. விரைவாகவும் ஏற்ற நேரத்திலும் அவன் பேசவில்லையென்றால் மாம்சத்தின் மேல் முழு கட்டுப்பாட்டை பெற முடியாது. அவன் ராஜ்யத்தின் அங்கமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுமுன், அவன் நோக்கத்தில் பூரணமடையும் இடத்திற்கு வர வேண்டும்.

அப்போஸ்தலர் பவுல் கூறுகிறதாவது: "அன்பானது பிறனுக்கு பொல்லாங்கு செய்யாது; ஆதலால் அன்பு நியாயப்பிரமாணத்தின் நிறைவேறுதலாயிருக்கிறது." (ரோமர் 13:10) அப்போஸ்தலரின் மனதில் இருந்த தெய்வீக பிரமாணம் இஸ்ரயேலருக்கு கொடுக்கப்பட்ட பிரமாணம் ஆகும். "நீ உன் தேவனாகிய கர்த்தரிடத்தில் உன் முழு இருதயத்தோடும், உன் முழு ஆத்துமாவோடும் உன் முழு பலத்தோடும் அன்பு கூருவாயாக" மற்றும் "உன்னில் நீ அன்பு கூருவது போல, பிறனிலும் அன்பு கூருவாயாக." (உபாகமம் 6:5; லேவியராகமம் 19:18) தேவனுடைய இந்த பிரமாணத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு, முழுமையாக நிறைவு செய்வதற்கு இருதயமானது அன்பினால் நிரம்பியிருப்பது தேவைப்படுகிறது. இந்த பிரமாணத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு முழு மனதும் முழு ஆத்துமாவும் மற்றும் முழு பலமும் தேவைப்படுகிறது. "அன்பானது பிறனுக்கு பொல்லாங்கு செய்யாது." எனினும் ஒருவனது இருதய நோக்கம் நல்லதாக இருக்கும் போது, அறியாமையினாலும், மூட நம்பிக்கையினாலும், தவறான புரிந்துகொள்ளுதலினாலும் மாம்சத்தின் அபூரணத்தினால் பொல்லாங்கு செய்யக்கூடும். தர்சுவைச் சேர்ந்த சவுல் அநேகருக்கு பொல்லாங்கு செய்தார். சந்தேகத்திற்கிடமில்லாமல் நல்ல நோக்கத்துடன் நமது சில கத்தோலிக்க நண்பர்களும் புரட்டஸ்டன்ட் நண்பர்களும் மற்றவர்களுக்கு பொல்லாங்கு செய்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்கள் பொல்லாங்கு செய்தார்கள் என்றும் அவர்களிடம் அன்பு இல்லை என்றும் நாம் சொல்ல முடியாது. ஆனால் பிரமாணத்திற்கு தேவைப்படுகிற அளவுக்கு அவர்கள் அன்பை பெற்றிருக்கவில்லை. ஏனெனில் பூரண அன்பு பிறனுக்கு தீங்கு செய்யாது. முழு அறிவுடன் பிறனுக்கு பொல்லாங்கு செய்கிறவனிடத்தில் அன்பு இல்லை.

யூத பிரமாணத்துக்கு மேலாக செல்லுகிறது

ஆகையால் இந்த வசனத்தின் வார்த்தையில் அழுத்தம் இருக்கிறது. "அன்பானது பிறனுக்கு பொல்லாங்கு செய்யாது. ஆதலால் அன்பு நியாயப்பிரமாணத்தின் நிறைவேறுதலாயிருக்கிறது." பிரமாணமானது தவறான செயல்களையும், தவறான வார்த்தைகளையும் பிறரைப் பற்றிய தவறான உணர்வுகளையும் கட்டுப்படுத்தவே கொடுக்கப்பட்டது. அந்த பிரமாணமானது செய்யக்கூடாத எல்லாவற்றையும் பயமுறுத்தும் நோக்கத்துடன் சொல்லவில்லை. ஏனெனில் அது பொல்லாங்கு செய்யாது. ஆகையால் ஒருவன் பிறனுக்கு பொல்லாங்கு செய்யாமல் தன்னைப் போல் பிறனை நேசித்தால் பத்து கட்டளையின் பிரமாணத்தை நிறைவேற்றுகிறான். ஆகையால் அப்போஸ்தலர் புது சிருஷ்டியின் பிரமாணத்தை அல்ல, யூதர்களின் பிரமாணத்தையே மனதில் கொண்டு இந்த வார்த்தையை கொடுத்தார் என்ற எண்ணத்தை கொடுக்கிறது. தீமையிலிருந்து விலகியிருத்தலும், தன்னைப் போல் பிறனை நேசிப்பதும் மட்டுமே கர்த்தர் புது சிருஷ்டிக்கு கொடுத்த பிரமாணத்தை நிறைவேற்றாது.

ஆனால் நமது கர்த்தர் அந்த பிரமாணத்தை பெரிதாக்கி ஒரு புது பிரமாணத்தை கொடுத்தார். அன்பானது அவரது பின்னடியார்களிடத்தில், அவருடைய சீஷர்களிடத்தில் இருக்க வேண்டும் என்று அவரது வசனத்தில் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. "நான் உங்களில் அன்பாயிருக்கிறது போல நீங்களும் ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருக்க வேண்டும்." (யோவான் 15:12) இதை செய்வது பிறனுக்கு பொல்லாங்கு செய்யாததைக் காட்டிலும் இன்னும் அதிகமானது. இது ஒருவருக்கொருவர் ஜீவனைக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதாக இருக்கும். இது நியாயப்பிரமாணத்தின் தேவையைக் காட்டிலும் இன்னும் மேலானதாக இருக்கிறது. நீ பிறனுடைய நடைபாதையில் உள்ள பனியை சுத்தம் பண்ணிக்கொடு என்று நீதி கூறாது. ஆனால் நீ பிறனுடைய நடைபாதையில் பனியை எறியாதே என்று கூறும். ஆனால் இதைக் காட்டிலும் அதிகமானதை அன்பு கூறுகிறது. நமக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற புதிய பிரமாணம் பலியின் பிரமாணம். கிறிஸ்துவின் சரீரத்தில் இருக்கிற நாம், இயேசு நம்மை நேசித்தது போல, நாம் ஒருவரையொருவர், நமது நன்மையை, நமது சுகங்களை, நமது சலுகைகளை மற்றவர்களின் நம்மைக்காக பலி கொடுக்கிற அளவுக்கு நேசிக்க வேண்டும்.

அன்பு, தயை, இரக்கம், நற்குணம், சாந்தம் போன்ற இந்த புது சிருஷ்டியின் பிரமாணத்திற்கான இணக்கத்தை தனது இருதயத்தில் காணாதவன் எந்த விதத்திலும் கிறிஸ்துவின் உடன்சுதந்தரராக தேவனால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படமாட்டான் என்பது ரூபகாரமாகிறது. சகோதரருக்கான அன்பு நம்மிடத்தில் இல்லை என்றால், எல்லா மனிதரிடத்தில் கருணை மற்றும் சாந்தத்தின் மீதான அன்பும் மிருகங்களிடத்தில் கூட அன்பும் இல்லையென்றால் தற்கால நிலைமையில் தேவையான பலிகளை செலுத்தும்படி நம்மை கொண்டுசெல்லும் ஆவியை நாம் பெற்றிருக்கவில்லை. இப்படிப்பட்டவர்களை பெருமை அல்லது வீண் பெருமை சுய பலியின் வழியிலிருந்து பிரித்து ஒடித்து, சுயநலமானது முழு கட்டுப்பாட்டையும் எடுத்துக்கொள்ள அதிக காலம் ஆகாது. ஆனால் நமது சிந்தை பூரணமாக இருந்தாலும் மாம்சத்தின் அபூரணங்கள் நாம் செய்ய விரும்பும் அனைத்தையும் தடுக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஆகையால் நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் இருப்பது தேவையானதாக இருக்கிறது. நமது மாம்சத்தின் அபூரணங்களை நமக்கு எதிராக கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளுவதற்கு பதிலாக தேவன் நமது இருதயத்தின், நமது மனதின் நல்ல நோக்கங்களை ஏற்றுக்கொள்வார் என்று நாம் நம்பிக்கை கொண்டிருக்கிறோம்.

ஒரு தீவிரமான அதோடு கூட தற்காப்பான போராட்டம் தேவை

நமது அனுதின வாழ்க்கையில் நமக்கு வரும்படி தேவன் அனுமதிக்கிற அனைத்து அனுபவங்கள் மூலமாக அவரது சித்தம் மற்றும் பலன்களுக்கான ரூபகாரங்களுக்காக நம்மை அவர் கவனிக்கிறார். எந்த ஒழுங்கையும் தாழ்மையுடன் ஏற்றுக்கொண்டு இந்த ஆவியை பெற்றுக்கொண்டு மகிமை மேல் மகிமை அடையவும், வெற்றி மேல் வெற்றி பெறவும் நாம் வழிநடத்தப்படுவோம். தற்காப்புக்காக மட்டும் நின்று போராடுவது சோர்வடைக் கூடியதாக வெற்றி கிடைக்காததாக இருக்கும். நாம் ஜெயம் கொள்ளுவதற்கு நாம் தேவனுடைய முழு சர்வாயுதவர்க்கத்தையும் தரித்துக் கொள்ளுவது மாத்திரமல்ல, நாம் போர் வீரர்களாக இருந்து, கண்களின் இச்சை, மாம்சத்தின் இச்சை, ஜீவனத்தின் பெருமை, நீதி மற்றும் பரிசுத்தத்தின் எதிரிகளின் மேலும் நாம் தீவிரமான போர் செய்கிறவர்களாக இருக்க வேண்டும்.

கர்த்தருக்கான அன்பு, சத்தியத்துக்கான அன்பு மற்றும் நீதியின் மேலுள்ள அன்பு நம்மை ஊக்குவிக்க வேண்டும் இல்லையென்றால் நாம் ஜெயங்கொள்ளவே முடியாது. அன்பானது நம்மை மரண பரியந்தம் விசுவாசிகளாக இருக்க வைக்கும்; மேலும் ஒளியுள்ள பரிசுத்தவான்களின் சுதந்தரத்தில் பங்கடைவதற்கு நம்மை தகுதியுள்ளவர்களாக்கும். தீவிரமான அன்பு ஆளுகை செய்கிற இருதயம் முற்றிலுமாக கர்த்தரிடம் ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் முன்னரே பத்தில் ஒன்பது மடங்கு போரில் ஜெயங்கொண்டு விட்டோம் என்பதையும் குறிக்கிறது. அப்போஸ்தலர் யூதா கூறுகிறது போல, தேவனுடைய அன்பிலே நம்மை காத்துக்கொண்டு விழித்திருந்து ஜெபத்திலும் வைராக்கியத்திலும் தரித்திருக்க வேண்டும். அன்பு எங்கே நிறைந்துள்ளதோ அங்கு கிருபை நிறைந்திருக்கும்.

தேவனை பிரியப்படுத்துகிற காரியங்களை செய்வதற்கு எப்பொழுதும் முயற்சி செய்து நாம் தேவனுடைய அன்பில் தரித்ததிருக்க வேண்டும். அவரால் எப்பொழுதும் பூரண மாகத்தான் அன்பு செலுத்த முடியும். நாம் பூரணமாவது இயலாத காரியம். எனினும் நமது பலவீனங்கள் நமது சித்தத்தில் அல்ல, மாம்சத்தில் தான் என்பதை அவர் உணர்கிறார். அவர் நமக்கு ஒரு பரிகாரியை கொடுத்திருக்கிறார். நாம் மீறுதல் செய்தால் நாம் அவரிடம் வரலாம். இப்படியாக நாம் தேவனுடைய அன்பில் நிலைத்திருந்து இயேசுவின் அடிச்சுவட்டில் நடக்க வேண்டும். நமது அடிச்சுவடுகள் வழிவிலகினால் நம்மை சுத்திகரிக்க இயேசுவின் விலையேறப் பெற்ற இரத்தம் நமக்கு இருக்கிறது. நாம் நமது புது சரீரத்தை பெறும் போது அவரது அன்பில் தொடர்ந்து இருந்து, எப்பொழுதும் அவரை பிரியப்படுத்துகிறவர்களாய் இருப்போம். ஏனெனில் நமது சித்தத்தின் பூரணத்தை கெடுக்க சரீர பிரகாரமான அபூரணத்தை பெற்றிருக்கமாட்டோம்.

சுயநலத்தைக் குறித்து நாம் எச்சரிக்கையாக இருப்போமாக

தேவனுடைய அன்பிலிருந்து பிரிவதற்கு சுயநலம் மட்டுமே முக்கிய காரணமாக இருக்கிறது. நம்மை நாம் கர்த்தரிடம் அர்ப்பணம் செய்து, அவர் நம்மை கிறிஸ்துவுக்குள் புது சிருஷ்டியாக ஏற்றுக்கொண்டு, அவர் நம்மை பரிசுத்த ஆவியினால் ஜெனிப்பித்து, நமது சுயத்தை அவரிடம் ஒப்புவித்ததினாலேயாகும். எந்த நேரத்திலும் நாம் பின்னுக்கு திரும்பி மாம்சத்தை பின்பற்றினால் நாம் நமது அர்ப்பணத்திலிருந்து விலகுகிறோம். இது பல வழிகளில் வெளிப்படுத்தப்படும்; வைராக்கியத்திற்குப் பதிலாக தளர்ச்சியில்; அக்கறைக்குப் பதிலாக அக்கறையின்மையில்; பொறாமை ஆவியின் சுயநல உணர்வில்; அல்லது கோபம், பகைகள் மற்றும் சண்டைகளில், இவைகள் எல்லாம் நாம் தப்பித்திருந்த பழைய சிருஷ்டியின் குணலட்சணங்கள்.

பழைய சிருஷ்டி ஜெயங்கொள்ளுகிற அளவுக்குத்தக்கதாக புது சிருஷ்டி விழுந்து போகும். இப்படியாக தேவனுடைய அன்பில் இருப்பதிலிருந்து படிப்படியாக நாம் நிறுத்தப்படுவோம். இந்த தவறான நிலைமைகள் நாம் தேவனுடைய அன்பில் தரித்திருப்பதை தடை செய்யும். அது தேவன் மற்றும் இயேசுவுடன் சரியான அணுகு முறையில் இருக்க வேண்டும் என்பதை குறிக்கிறது. முடிந்தால் ஒவ்வொரு பெரிய வழியிலும் கர்த்தருக்கும் சகோதரர்களுக்கும் நமது பலியை செலுத்த நாம் முயற்சிக்க வேண்டும்.

நீதியின் நியமங்களுக்கு கீழ்ப்படிந்தும், நமது உடன்படிக்கைக்கு விசுவாசமாயிருந்தும் இவைகளின் மீதான அன்பில் வளர்வதின் மூலமாகவும் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு மணியும் கர்த்தரின் அன்பில் நம்மை காத்துக்கொள்ளலாம். வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு அனுபவத்திலும் அதாவது அதன் சோதனைகள், கஷ்டங்கள், துயரங்கள், ஏமாற்றங்கள் அனைத்திலும் நாம் களிகூர வேண்டும். அதன் மகிழ்ச்சியில் குறைவில்லை. இவை அனைத்தின் மூலமாக நமது குறைபாடுகள் பற்றியும், சுயாதீன பிரமாணமாகிய பூரண பிரமாணம் மற்றும் அன்பைப் பற்றியும் தெளிவான நுண்ணறிவைத் தருகிறார். அதை அவர் நிறுவியிருக்கிறார். அதற்கு நமது முழுமையான மற்றும் விசுவாசமான இருதய சமர்ப்பித்தல் அவருக்கு தேவைப்படுகிறது.

சத்தியத்துக்கு உண்மையான கீழ்ப்படிதல் மற்றும் அதன் நியமங்களுக்கு இசைந்திருப்பதற்கான தீவிரமான முயற்சி, வழியும் சத்தியமும் விலையேறப் பெற்றதாக வளருதல் மற்றும் சந்தோஷமான நமது விருப்பமான பாதங்கள், நீதி மற்றும் சமாதானத்தின் பாதையில் அதாவது நித்திய ஜீவனுக்குள் வழிநடத்தப்படுகின்றன.